

Zaslíbený věk trollí

Za okny zuřila vánice. Jinovatka pokrývala celý svět. Kostry stromů pukaly, jak se míza měnila v led. Sníh byl suchý jako říční písek a víchřil tak silně, že ledové krystalky obrušovaly dřevo okenic. Zvířata se skrývala hluboko ve svých norách nebo mrzla ve strašlivé vánici. Takovou zimu nepamatovali ani ti nejstarší.

Mohutný válečník oblečený v medvědí kožešině rozrazil dveře krčmy. Obrátilo se k němu tučet překvapených párů očí. Hleděly s obavami na muže, jehož hlava končila pouhých několik coulů pod stropními trámy.

Válečník se zarazil a nepřátelsky si změřil osazenstvo natlačené kolem krbu, samé vesničany. Okamžik překvapení však odezněl a síní se opět rozezněl tichý hovor a drnkání na rozladěnou loutnu. Hosté zdánlivě nevnímali dlouhé ledové prsty mrazu rychle kradoucí životadárné teplo. Kdo ucítil jejich dotek, nevědomky se zachvěl. Obrovský válečník přirazil dveře.

Přes husté brvy se zamračil, zachrchlal a odplivl si.

„Jsem rytíř Mc Lincelot ze svobodného panství Lincelotu,“

Několikrát poskočil a na špinavá prkna podlahy zabubnovaly krupky zmrzlého sněhu, které se sesypaly z pláště. Hodil na zem ztuhlou zdechlinu psa.

Jeden z vesničanů zděšeně zašeptal: „To je náš Haryk!“

„Neměl na mě štěkat. Upečte mi ho na kmíně.“ Rukou oblečenou v plátové rukavici zalovil kdesi pod kabátem a vytáhl dřevěnou desku pokrytou podivnými klikyháky.

„Tohle jste psali vy!“ Hrozivý hlas se neptal. Obviňoval.

Několik ustrašených pohledů zalétlo ke stařeně hřející si vyzáblé ruce u krbu.

„Takže to je tvoje práce?“ zamračil se na ni obr.

Stará žena se otočila. V očích zazářila bělma slepce. Její hlas připomněl skřehotání havrana: „Stojí tam, že hledáme-“

„Vím, co na ní stojí! Chcete najít někoho-“

„Kdo by pozabíjel místní trolly!“ skočila mu nenávistně do řeči.

Zaťal zuby, až mu naběhly lícní svaly. „Mluvím málo. A nesnáším, když mě někdo přerušuje.“

Stařena zbledla a stiskla bezzubé čelisti.

„Jsem lovec trollů.“ Muž rozhalil těžký kožich, pod kterým měl koženou prošívanici. Na hrudi visel třířadý náhrdelník s navlečenými zuby. Byly ostré. Špičaté. I teď z nich šel strach.

„Nejdřív mi ale řekněte, co strašného vám udělali. Ty!“ ukázal na muže, který mu doslova visel na rtech.

„Dřevorubec Petarda je hluchoněmej,“ ozvala se mladá dcera krčmáře. Přitočila se k trollobijci a poklonila se tak, aby jeho pohled musel sklouznout do výstřihu mezi bujné prsy. „Je to dřevák, pane. S nim se vůbec nebav. Ráčeji si dát něco k pití, nebo bys,“ olízla si plné rty. „-radši něco zakousnul?“

Krčmář ji od šenku sjel nevraživým pohledem.

„Od obojího, pak se uvidí.“

Válečník odhodil ceduli přes celou místnost. Dopadla mezi polena v krbu a vykřesala ohňostroj jisker. Pletený přehoz slepé stařeny náhle vzplál. Vykřikla překvapením i bolestí. Několik bližních se jí vrhlo na pomoc.

Obr se tvářil, jako by si toho ani nevšiml. „Takže, co mi povíte o těch trollech, chaso?“ Vybral si jednu židli a posadil se. Podivně zaskřípala a její nohy se pomalu rozjížděly. Muž k úžasu všech ostatních vstal a vztekle s ní mrštil o zeď. Rozlétla se snad na tisíc kousků - do vlasů a piv přítomných se sesypaly třísky.

„Přineste mi něco, na čem se dá sedět!“ zařičel jako rozzuřený grizzly. „Chci jen trochu respektu!“

Jeden muž mu překotně nabídl svojí.

„Ach, vznešený rytíři, trollové nám znásilňují ženy i muže!“ Zaúpěl jeden z vesničanů. Další přidal. „Ničí nám úrodu. Tropí si z nás kruté žerty! Jsou jako běsové! A když se jim někdo vzepře, zaplatí životem!“

„Trollové možná v noci řádí, ale ve dne spí! Všichni přece víte, že když na ně dopadne sluneční světlo, promění se v kámen. A proto o nich do rána už nechci slyšet. Teď se musím připravit na souboj.“ Válečník vytáhl od pasu obrovský zubatý meč, kterým se v podhůří říkalo vyvrhovák, a položil jej před sebe na stůl.

„Teď budu pít!“

Než se třikrát nadechl, stál před ním dřevěný tuplák zpěněného piva. Nenechal se pobízet a naráz ho do sebe obrátil. Pomalu si otřel ústa předloktím.

„To pivo chutná jak trollí chcanky!“

„Tys pil trollí chcanky?“ zašeptala obdivně děva.

„Vypadám snad na to, ty hňupko?!“ odsekl rytíř.

„Ve skutečnost nám trollové chodí do piva chcát,“ ucedil krčmář s krysíma očima.

Petarda se přihloupě usmál a pokynul jim korbelem. Rukou naznačil, jak mu pivo šmakuje, a zhluboka se napil. Nato se začal dávit. Zrudnul, oči mu vylezly z důlků. Bosorka byla hned u něj. Odehnala sousedy, kteří mu vráželi v dobré víře hroudy do zad. Podložila mu hlavu a ruku vrazila hluboko do krku. Když ji vytáhla, držela v ní třísku velkou jako šídlo. Ušklíbla se, ale netroufla si cokoli říct.

„Než mi připraví pečínku, dáme se si partičku Oka,“ pokynul Lincelot dvěma chasníkům.

Ten starší s bledou tváří rozdal. Druhý, mladý albínek, vysázal na stůl pět měďáků.

„Hrajeme o stříbrný,“ smetl válečník mince ze stolu. „Dej mi dvě karty. Ještě jednu. Stačí. Teď ty!“

Osazenstvo krčmy se rychle natlačilo kolem jejich stolu. Hry byly rychlé a jejich výsledek pokaždé stejný.

Bledý upíral oči do karet. Už si vzal čtyři.

„Ještě kartu,“ zahuhlal, oči přikované k zubaté čepeli vyvrhováku. „Čtyřiatřicet.“

„Zase jsem vyhrál!“ zazubil se válečník. „Proč nejdeš domů, budižkničemu? Když všechno prohraješ, tak ti stará namlátí... Dovolil jsem ti snad vstát?! Rozdávej!“

„Bereš si moc karet, takhle nikdy nevyhraješ!“ poradil albínek.

„Pevně v to doufám,“ zašeptal mladík.

Po dalších několika hrách obr zavrčel: „Už mě to nebaví. Mám pocit, že podvádíš. Co ty na to? Dobře si svou odpověď rozmysli.“

Mladík mlčel jako zařezaný.

„Chceš nápovědu půl na půl?“

Chasník těkal očima jako zvíře zahnané do kouta.

„Tak si lehni na tenhle stůl!“ Válečník pozvedl vyvrhovák.

„Ne pane, zapřísahám vás, žádné půlení... Zkuste se radši obrátit na mého přítele,“ zbaběle před sebe strčil albínka, který okamžitě sklopil oči k zemi.

„Jsi ochoten mu pomoci?“

Mlčení se protahovalo. Jako spása z nebes se objevila sličná šenkýřka.

„Už se to nese, pečený pes á la Hari,“ dívka si růžovým jazykem olízla mastné prsty. Jeden po druhém. Pohledem se vpíjela do vysokého cizince.

„Tak ty mě nepřestaneš provokovat? Máš, cos chtěla!“

Válečník rukou odstrčil mladíky, jako by odháněl otravný hmyz. Odletěli přes půlku místnosti a narazili do zdi. Potom popadl dívku v pase a praštil s ní na stůl – hned vedle

dřevěné mísy s pečením. Vyhrnul jí dlouhou sukni a roztrhl spodničku. Zasténala, zkusila stáhnout nohy k sobě. Když pokračoval, začala křičet.

Znásilnil ji. Vzal si ji přímo na stole. Bylo mu to jedno. Ostatní zírali v posvátném úžasu, jak vřískání dívky utichá, když jí vrazil do úst zmuchlaný hadr. V jedné ruce svíral její štíhlé paže jako ve svěráku, zatímco ve druhé drtil ňadra. Chrochtal blahem a vrážel do ní jako buchar. Ještě při tom stačil střídavě okusovat psí stehno a upíjet pivo. Že polovinu vyšplíchal, mu nevadilo. Když vše skončilo, beze spěchu si zašněroval nohavice. Krknul.

„Ty prase! Ty jedno hnusné prase!“ řval hospodský, zatímco se návštěvníci krčmy jeden po druhém vytráceli.

Obr se na něj chlípně usmál. „Tak pojď blíž pantáto. Teď si užiju s tebou!“

„Bohové! Zatraťte toho smilníka!“

Osamocený krčmář strhl z držáku pochodeň. Máchal jí před sebou a přitom ustupoval před blížícím se kolosem, jemuž stružky potu splavovaly z obličeje okrovou hlinku. Vysvítala pod ní tmavě zelená kůže. Hostinský pozpátku doklopýtal až ke zdi.

V tu chvíli se rozlétly dveře a do místnosti vpadli další trollové.

Krčma utopená v zimní krajině, se náhle proměnila v zámek hrůzy. Vesnicí se rozlehl srdceryvný nelidsky vysoký řev.

„Zase sme s nima vyjebali!“ zachechtal se Grombuch.

„Doslova,“ ušklíbl se Lincelot.

„Kdo je na řadě příště?“ zeptal se hromově Trovlad hloučku asi deseti trollů.

„Já, já!“

„On by furt píchal, dejte šanci mně! Já dokážu nádherně rozvracet!“ zavrčel Bronald

„Ne ty jsi byl aspoň chcát do piva. Příště půjdu já!“

„A krčmář zase zbyde na mně,“ zamnul si ruce Bžhouch.

„Chlapci, vymíráme,“ pokýval smutně hlavou Trovlad. „Z Kamenného klanu Jezerních Drtičů nás zůstalo už jen pár. Jestli to takhle půjde dál...“

„Musíme jít z dobou, Trovlade. Nic jiného nám nezbyvá!“ rozhořčil se Lincelot.

„To se ale budeme muset pořád chovat jako lidi. Bezcitně a násilnicky.“

„Máš snad lepší nápad?“

Uhrovitý troll s brýlemi mlčel.

„Nebud' smutný. Budeme nekulturní do doby, než si člověk konečně uvědomí, že tenhle svět nepatří jen jemu.“

Pokrčil rameny a jeho vypouklé oči zvlhly. „To ale může trvat dost dlouho.“

„My máme čas,“ poplácal ho po ramenou Lincelot. „Jsme přece nesmrtelní. Budeme se mezi nimi maskovat, dokud nepřijdou lepší časy. Mohli bychom si založit nenápadnou podzemní organizaci.“

„Ano! Ano!“

„To je nápad, Lincelote!“

„Ánoo-o. Jemináčku!“

„Založíme *klub*, ve kterém se zaregistrujeme. Stejně jako to dělají lidé. Budeme pořádát schůzky a platit členské poplatky. Jako platí lidé ve svých klubech. A mordy si budeme natírat okrovou hlinkou.“

„Stejně jako lidé! A v pravou chvíli si je porobíme a uchvátíme vládu nad světem!“

„Blbost, Hladumire, to by udělal člověk. My si počkáme, až se pozabíjejí sami.“

„Ty jsi ale hlava!“

Lincelot polichocen pokračoval: „Jak se na ten svět dívám, nebude to trvat dlouho. To ti garantuju. Lidé jsou totiž v zabíjení neskutečně vynalézaví. A když bojují proti sobě navzájem... nenacházím slov. Dávám jim tak tisíc, maximálně dva tisíce let.“

„Necht' přijde požehnaný věk trollí!“